

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**3.Bf.163/2015/6. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, **2015. év november hó 03. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

**ítéletet:**

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. március 26. napján kelt 12.B.1607/2014/10. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott élet elleni bűncselekményét különös kegyetlenséggel elkövetettnek is minősíti (Btk. 160. § (2) bekezdés d) pont.).

A fegyházbüntetést 18 (tizennyolc) évre **súlyosítja.**

A szabadságvesztés büntetésből legkorábban 2/3 rész letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 10.880 (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I N D O K O L Á S**

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat emberölés büntettének kísérlete [2012. évi C. törvény 160. § (1) és (2) bekezdés f.) pont] és kiskorú veszélyeztetésének büntette [2012. évi C. törvény 208. § (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 16 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, a szabadságvesztést fegyház fokozatban rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a vádlott a büntetés 3/4 részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt dolgokról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása végett; a vádlott és védője a tényállás téves megállapítása és téves minősítés miatt, valamint a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.1178/2014/3. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, a tényállást mérlegelési jogkörében eljárva, helyesen

állapította meg, mely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól és irányadó a másodfokú eljárásban is. A vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmények minősítése is törvényes.

Tévedett azonban a fegyházbüntetés mértékének megállapításakor, mert túlzott jelentőséget tulajdonított a cselekmény kísérleti szakban maradásának, valamint figyelmen kívül hagyta, hogy az akár életfogytig is terjedhető helyett a határozott ideig tartó szabadságvesztés mértéke a halmazati büntetés kiszabásának szabályai és az irányadó középérték miatt a határozott tartam maximumához közelítést indokolta volna. A büntetés kiszabásánál a súlyosító körülmények száma és nyomatéka is jelentősebb az enyhítő körülményekhez képest. A többszörösen büntetett előéletű, személy elleni erőszakos bűncselekmények elkövetéséért elítélt vádlottat a korábbi büntetése nem tartották vissza újabb, jelentős tárgyi súlyú, élet elleni bűncselekmény elkövetésétől, melynek kísérleti szakban rekedése sem a vádlott magatartásán múltott. Ezért a büntetési célok eléréséhez a kiszabott büntetés lényeges súlyosítása indokolt.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját tévesen határozta meg, az a 2012. évi C. törvény 38. § (2) bekezdés a.) pontja alapján a végrehajtási fokozattól függetlenül a büntetés 2/3 részének kitöltését követő nap.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a fegyházbüntetés tartamának felemelését, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának módosítását, egyebekben annak helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakkal egyező indítványt tett.

A vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet következtetést levonni a vádlott ölési szándékára, cselekvősége életveszélyt okozó testi sértés büntette, nem pedig emberölés kísérletének büntette megállapítására alkalmas. A kiskorú veszélyeztetése tekintetében pedig arra hivatkozott, hogy a gyerekeket nem csak ez az esemény, hanem a vádlotthoz nem köthető egyéb traumatikus élmények is érték. Mindezekre tekintettel a speciális és generális prevenciós célok rövidebb tartamú büntetéssel is elérhetőek, ezért az ítélet megváltoztatását indítványozta a minősítés és a büntetés kiszabás tekintetében is.

A nyilvános ülésen a vádlott az ügy érdemében tett felszólalásában megismételte az elsőfokú eljárásban előadott védekezését, miszerint nem állt szándékában a sértetteket megölni.

Az ügyészi fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek eredményeként az ítélőtábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, kellő alaposággal és körültekintéssel folytatta le.

Az elsőfokú bíróság a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett.

A tárgyaláson bírói szemle keretében (Be. 303. §) a tanács elnöke felmutatta a bűnjelként lefoglalt késeket és a szakértőt meghallgatásakor nyilatkozatta, hogy ezekkel a keletkezett sérülések előidézhetőek voltak-e.

Az ügy érdemi elbírálásának akadályja nem merült fel.

Ennek során megállapítást nyert, hogy a feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata alapján kisebb mértékben hiányos. Az ítélet megalapozatlanságát a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

A tényállás I. pontját az ítélet 4. oldal ötödik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy az 1. számú sértett 1994. évben, a 2. számú sértett 1997. évben született. A vádlott az elkövetéskor 168 cm magas, 67 kg, izmos testalkatú; az 1. számú sértett közepes magasságú, 65 kg, vékony testalkatú; a 2. számú sértett közepes magasságú, 55 kg, vékony testalkatú volt. (nyomozati iratok 601., 703. és 1027. oldal)

A tényállás I. pontját az ítélet 4. oldal hetedik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a vádlott sem kábítószer, sem alkohol hatása alatt nem állt. (nyomozati iratok 999. oldal)

A tényállás I. pontját az ítélet 5. oldal ötödik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a két sértett védekezése mellett annak köszönhetően esett ki a vádlott kezéből a kés, hogy a dulakodás során a vádlott a földön lévő nagy mennyiségű véren elcsúszott. (nyomozati iratok 761. és 795. oldal)

A tényállás I. pontját az ítélet 5. oldal nyolcadik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy az 1. számú sértett szólt a vádlottnak, hogy nem kap levegőt, hagyja abba a bántalmazását, azonban a vádlott ennek ellenére folytatta, a magához vett másik késsel rátámadt az 1. számú sértetre. (nyomozati iratok 506. és 508. oldal)

A tényállás I. pontját az ítélet 7. oldalán az 1. számú sértett sérüléseinek leírásánál kiegészíti azzal, hogy a szúrt sérülések bemeneti nyílása 1-3 cm hosszú; a mellkasfali áthatoló szúrt sérülés esetén a szúrcsatorna mélysége 3-5 cm. (nyomozati iratok 743. oldal)

A tényállás I. pontját az ítélet 7. oldalán a 2. számú sértett sérüléseinek leírásánál kiegészíti azzal, hogy a jobb fülkagyló sérülésének gyógytartama 8 napon túli, kb. 2-3 hét; a bal váll szúrt sérülésének gyógytartama 8 napon belüli, kb. 6-7 nap. (nyomozati iratok 631. oldal)

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján - szükséges részletességgel és iratszerűen - tartalmazza a bizonyítékok számbavételét, az kiegészítésre nem szorul.

A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A bizonyítékok szabad mérlegelésének korlátja a bíróság indokolási kötelezettsége, az ítélet indokolásából ugyanis világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok értékeléséről az ítéletben kimerítő alaposággal számot adott.

Az elsőfokú bíróság a 3., 1. és 4. számú sértettek következetes, egymással összhangban álló és az igazságügyi orvos-szakértői vélemény, valamint a helyszíni szemle jegyzőkönyv adataival is alátámasztott vallomását fogadta el a vádlott védekezésével szemben.

A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett, a tényállásban leírt tények nagyrészt összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal.

Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvos-szakértői véleményt elfogadta, annak megalapozottságával szemben kétely nem merült fel, a szakértőt részletesen meg is hallgatta a tárgyaláson. A szakvélemény releváns részeit - ítéletszerkesztési hiba miatt - a sérülések gyógytartamára vonatkozóan az ítélet indokolásában (32. oldal) helyezte el, ezeket a másodfokú bíróság a tényállásba emelte. A vádlott és a sértettek testalkatára, illetve a szakvéleményből a szúrcsatornák hosszára vonatkozóan rendelkezésre álló adatokat, illetve a 3. és 1. számú sértettek vallomásaiból a dulakodásra vonatkozó további releváns megállapításokat a tényállásban feltüntette.

A szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás során feltárt bizonyítékok értékelésének eredményeként kétséget kizáró módon bizonyított, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményeket elkövetette. A tényállás téves megállapítását támadó védelmi fellebbezés a bizonyítékok eltérő értékelését célozta, mely a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

Az elbíralt magatartások jogi értékelése kapcsán azonban az ítélet tábla a tényállás I. pontjában foglalt élet elleni cselekménynél részben más jogi álláspontra jutott.

Annyiban osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy az alanyi és tárgyi tényezők vizsgálatának eredménye cáfolja a vádlott védekezését, miszerint az élet kioltására alkalmas eszközökkel csupán testi sérülés okozására irányuló szándékkal bántalmazta a sértetteket. Az elszenvedett sérülések számából, elhelyezkedéséből, az erőbehatás nagyságából a testi sértést meghaladó, azon túlmutató, élet elleni elkövetési magatartásra lehet következtetni. A vádlott cselekményét vizsgálva megállapítható, hogy felismerte magatartása lehetséges következményét, miszerint a bántalmazás a sértettek halálát okozhatja, tudatában felmerült a halál bekövetkezésének lehetősége (a szándékos elkövetés ún. „értelmi” oldala) és kívánta a következményeket, vagyis a következményekkel érzelmileg azonosult (szándék ún. „érzelmi” oldala), mindezzel tekintettel a törvényszék helyesen értékelte a tényállás I. pontjában foglalt magatartását egyenes szándékkal megvalósított emberölés kísérletének.

A jogi indokolás e részben csak annyiban szorul pontosításra az ítélet 30. oldal hetedik bekezdésben, hogy az 1. számú sértett közvetlen életveszélyes sérülést szenvedett.

A cselekmény az ítélet tábla álláspontja szerint nem csak több ember sérelmére, hanem különös kegyetlenséggel is elkövetettnek értékelendő.

Ez utóbbi fogalma alá az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel járó rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, gátlástalanul, az emberi méltóság mély megalázásával vagy az elkövető emberi mivoltából kivetkőzve véghezvitt ölési cselekmények vonhatók. Ennek megállapításánál nincs különösebb jelentősége az elkövetés eszközének, a cselekmény súlyosabban

minősül akkor is, ha az elkövető az ölési cselekményt eszköz igénybevétele nélkül, pusztá kézzel, agyonveréssel, rúgással vagy taposással valósítja meg (3/2013. számú Büntető jogegységi határozat II/4. pont).

A vádlott a sértettek megölésére irányuló szándékkal cselekedett és tudata átfogta a végrehajtás különös kegyetlenségét. A bántalmazást kirívó brutalitással, kitartóan, hosszú időn keresztül, eszközt váltva követte el, a sértetteknek valamennyi testtájékot érintő tetemes sérüléseket - az édesanyjának 15 szúrt-metszett, az idősebb fiúnak 8 szúrt-metszett és egy harapástól keletkezett, a fiatalabb fiúnak 2 szúrt-metszett sérülést -, átlagosan lényegesen meghaladó szenvedést és halálfélelmet okozott. Észlelte, hogy három sértett mindegyike vérző sérüléseket szenvedett, hiszen nemcsak ruhájuk, hanem a lakás is vérrel szennyeződött. Amikor a sértettek közül az 1. számú sértett szólt a vádlottnak, hogy nem kap levegőt, hagyja abba a bántalmazását, ennek ellenére tovább folytatta, egy másik késsel támadt újra rá. A sértetteknek csak célszerű védekezésük következtében sikerült elkerülni, hogy halálos sérülést szenvedjenek.

Mindezek alapján a bántalmazás a másodfokú bíróság álláspontja is feltétlenül alkalmas volt a különös kegyetlen minősítő körülmény megállapítására, ezért a vádlott élet elleni cselekménye a 2012. évi C. törvény 160. § (2) bekezdés d.) és f.) pont szerint is minősül.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának - a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el - szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket teljeskörűen számbavette. Azt az ítéletábra a minősítés megváltoztatására tekintettel annyiban pontosítja, hogy mellőzi a súlyosító körülmények köréből annak értékelését, hogy a cselekményt kitartó szándékkal követte el, ugyanis részben erre tekintettel minősült az emberölés különösen kegyetlen módon elkövetettnek és ez kétszeres értékelést jelentene. Ellenben az élet elleni cselekmény kétszeres minősülése a vádlott terhére értékelendő (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/5. pont).

A vádlott terhén megállapított legsúlyosabb cselekmény tíz évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett. A törvényalkotó a különös részben meghatározott büntetési tételkeret meghatározásával az elkövetett magatartást a legkiemelkedőbb tárgyi súlyú bűncselekmények között helyezte el.

A bíróság feladata az ítékezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is.

A vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya jelentős, az utóbbi időben a családtagok sérelmére, a vádbeli cselekményhez hasonlóan végrehajtott cselekmények - ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt - nagymértékben elszaporodtak. A hatékonyabb társadalmi védekezés szempontjait előtérbe helyezve, a kellő visszatartó hatás érdekében, az ilyen jellegű cselekmények elkövetőivel szemben megfelelő szigorral történő fellépés szükséges. A minősítés megváltoztatása is szükségszerűen maga után vonta a kiszabott büntetés mértékének felülbírálatát.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát a vádlottal szemben 18 évre súlyosította.

A vádlott a 2012. évi C. törvény 38. § (2) bekezdés a.) pontja alapján a szabadságvesztés büntetésből legkorábban 2/3 rész letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéletábra - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a 2012. évi C. törvény 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 338. § (1) bekezdés alapján kötelezte a vádlottat.

A Fővárosi Ítéletábra ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

**Budapest, 2015. év november hó 03. napján**

**Dr. Nehrer Péter s.k.**  
**a tanács elnöke**

**Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.**  
**előadó bíró**

**Dr. Halász Etelka s.k.**  
**bíró**

A Fővárosi Törvényszék 2015. március 26. napján kelt 12.B.1607/2014/10. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság **3.Bf.163/2015/6.** számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2015. év november hó 03. napján jogerős és végrehajtható.**

**Budapest, 2015. év november hó 03. napján**

**Dr. Nehrer Péter s.k.**  
**a tanács elnöke**

Kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző